

1. When I am laid to earth...

Vannak ilyen pályaudvarok.

Alig néhány vágány. A sínek fölött gyalogoshíd. A híd fölött huzalok. Hunyorgó vasúti lámpák mögött fák szélborzolta koronái. A falak betonból, a betongerendák szürkén átvakolva. A néptelen peronokhoz, mint valami katlanba, lépcsők vezetnek. A vágányok oldalában szürkén megbúvó fűcsomók, gyűrött papír, cigarettacsikkek. A tompán fénylő sínek között a talpfákon az idők során elhaladó vonatokból kicsapódó gőz, olajos víz marta sötét sáv.

Csönd van. A fák lombjaiba bele-belekap a szél. Egy rövidnadrágos kislány guggol a peronon, kezében kődarabbal valami ábrát karcol a betonra. Nyelve hegye kibukkan ajkai között. Testsúlyát olykor áthelyezi, kivörösödött térdéhez apró kavicszemcsék tapadnak. Újabb szellőkés kavarja a fák lombjait.

A kislány követ tartó keze most megáll. Szemei az érkezési irányt fürkészik. A pislogó lámpák színt váltanak. Aombok susogásába távoli füttyszó, majd vonatkerekek zakatolása keveredik. A sínek felülete remeg. A kerekek csattogása egyre közeledik. Sípszó hasít a levegőbe. A mozdony nagy robajjal halad át a híd alatt. Hatalmas teste belerobban az állomás mozdulatlanságába. A szerelvény csattogva robog a síneken. A menetszél belekap és a vágány oldalához tapasztja a gyűrött celofán- és papírszeleteket, borzolja a fűcsomókat, port kavar a zúzott kövek között. A talpfák hol besüppednek, hol kiemelkednek a rájuk nehezülő kerekek súlya alatt.

A kislány figyel az állomáson átrobogó szerelvényt.

Féltérden kuporog. Szemei gyors rezdülésekben hol rátapadnak, hol elengedik az egymás után elhaladó vagonokat. Kezében mozdulatlan a kődarab, hegye a karcolt beton felületén pihen. Fény villózik a vagonok teste között. Mint stroboszkóp pergő képe, úgy változik világos a sötéttel, az állomás túloldalának látványa a vagonok egymásba érő, szürkén száguldó felületével. A vagonablakokban vibrálva tükröződik a nap. A kerekek megmegugranak a sínek hézagaiban. Egyre hangosabb a robogás, kattogás. Szédületes sebességgel elhaladó felületek. Sötét, világos. A vagonok aljából permetben szertevágódó olajos vízcseppek.

A kislány figyelmes tekintete követi az elhaladó vonatot.

Nem kétséges, az ő szemei ezek.

De valami megváltozott.

A pupillák tükröződésében a vonat.

A kéz markol valamit.

De a kéz megöregedett.

A végeláthatatlan robogás most egyszeriben véget ér.

A vonat utolsó vagonja csattogva távolodik.

A menetszél még utoljára belekap egy papírdarabba.

A peronon egy öregember áll.

Moccanatlan kezében bot.

A bot hegye egy, a betonon ejtett karcolás végében.

A földre vetett ábrán fehéres vonalak keresztezik egymást.

Az egykori kislány szemeiben még tükröződik a távolodó vonat.

Can Togay

Vonat, háromszor

Aztán a zakatolással együtt elvész a vasúti pálya kanyarulatában.

Most megint csend van.

A bot hegye mozdulatlan.

Az öreg csontos arca rezzenéstelen. Háta hajlott, mint aki éppen feltápázkodott, úgy áll a peronon a földre karcolt ábra felett.

Nadrágja térdén kavicszemek.

Erekkel átszőtt kézfeje most megmozdul.

Az öreg lassú mozdulatokkal lesöpri nadrágját.

Áll.

Hunyorog.

Egy újabb szélroham kap a lombokba és susogva megrázza a leveleket.

2. Sein und Zeit

Dudaszó hasít a levegőbe. Korszerű, pullmann-kocsis szerelvény robog el. A kerekek eltökélten csattognak a síneken. A talpfák egykedvűen rugózva adják meg magukat a rájuk nehezdedő terheknek. Az olaj- és porlepte szürke csavarok megbízhatóan rögzítik a sín pályát.

Bent, az egyterű vagonokban távolinak tűnő kattogás kíséerte nyugalom terpeszkedik. Olykor, ha váltókon haladnak át a kerekek, a szerelvényen végigfutó kattogás szaporábbá válik. Az utasok egyike-másika ilyenkor egy pillanatra kizökken gondolataiból, egy pillantást vet az ablakon túli tájra, hogy aztán ismét visszatérjen az utazás jelenvalóságához. Van, aki kiterített, nagyméretű újságban lapoz tovább körülményesen, más a könyvébe temetkezik, van, aki folytatja könnyű, fejringató alvását, legtöbbjük menetirányba szegezett tekintete ismét fátyolossá válik.

A hangszórókból behézelgő hangon halk zene kíséerte női hang szól:

A lét magától értetődő fogalom. Használatos minden megismerésben, minden kijelentésben, a létezőhöz való minden viszonyulásban és minden magunkhoz viszonyulásban, és ilyenkor a kifejezés minden további nélkül érthető. Mindenki megérti: az égnek kék színe van, vidám vagyok és efféléket. Csakhogy épp ez az átlagos érthetőség bizonyítja az érthetlenséget. Világosan megmutatja, hogy a létezőhöz mint létezőhöz való minden viszonyulásban és minden hozzá viszonyuló létben eleve egy talány lappang...

A vonat annál is inkább kedvez az utazás kellemes zsibbadtságának, mert a vagonok korrekt és egyben józan komfortot biztosítanak. Az első osztály hivalkodás nélkül, de lényeges részletekben múlja felül a másodosztály nyújtotta körülményeket. Itt tágasabb a lábhely, puhább az ülés, dallamos jelzéssel hívható az utaskísérő, és az ülések felett négy soronként elhelyezett képernyők szolgálják az utasok tájékoztatását. Olykor színes egyenruhába öltözött catering-szolgálat halad végig a vagonokon. Árukínálatuk az üdítőktől a kávént át különböző édességekig és a kisebb éhséget gyorsan mulasztó snackekig terjed.

Az, hogy eleve létmegértésben élünk, és hogy ugyanakkor a lét értelmébe homályba burkolódik, igazolja a lét értelmére irányuló kérdés megismétlésének elvi szükségszerűségét. A filozófiai alapfogalmak körében és különösen a lét fogalmát illetően igen kétes eljárás a magátólértetődőségre hivatkozni, hiszen éppen a magától értetődőnek és csak annak a józan ész titkos előítéleteinek kell alkotniuk a vizsgálódás elsőrendű témáját.

Az előítéletek mérlegelése ugyanakkor világossá tette, hogy nem csupán a lét kérdésére adott válasz hiányzik, hanem maga a kérdés is homályos és tétova. A lét kérdésének megismétlése annyit tesz tehát: végre-valahára megfelelően feltenni a kérdést.

Mindemelett belső kiképzésében lendületes és egyben célszerű formákban kialakított büfékocsi is található a vonaton. Itt nagyobb az italválaszték, és a pult mögött dolgozó személyzet melegszendvicset is kínál a fogyasztani vágyó, vagy egyszerűen csupán változatosságot igénylő utasoknak. Itt található ugyanakkor a dohányzásra hermetikusan elkerített hely is, ahol egyesek bárszékeken, mások magasított asztalok mellett álldogálva isszák sörüket, üdítőjüket vagy kávéjukat, és kékes füstöt eregetve bámulnak kifelé a sebesen és csöndben haladó vonat sötétített ablakain.

A lét értelmére irányuló kérdést fel kell tenni. Ha fundamentális kérdésről van szó, vagy éppenséggel ez a fundamentális kérdés, akkor ennek a kérdésnek kellő világossággal kell bírnia. Ezért fel kell vetnünk, hogy mit értünk egyáltalán kérdésen, hogy aztán megmutathassuk a lét kérdésének kitüntetetségét.

A büfékocsi közvetlen szomszédságában található az éttermi kocsi. Légh kondicionált terében — egyébként a vonaton mindenütt légh kondicionáló temperálja a hőmérsékletet — gyorsléptű, szürke egyenruhás pincérek szolgálják fel a változatos, nemzetközi és hazai ételeket sorakoztató menü kínálatából a tartalmasabb étkezésre vágyó utasokat.

Az éttermi kocsi enyhén sötétített ablakaiból is kellemes kilátás esik a vonat mellett elsuhanó tájra, a néma fákra, a szántások mentén elhúzódó bozótosokra, az árkokban felgyült eső- és talajvíz ólmos foltjaira és a mezők feletti ritkás ködre.

Minden kérdésés keresés. Minden keresésnek előre irányt szab az, amit keresünk. A kérdésés a létezőnek a megismerő keresése, az ő hogy- és ittlétében. A megismerő keresés vizsgálódássá válhat, mint egy annak feltáró meghatározásává, amire a kérdés irányul.

A kérdésésnek mint valamire irányuló kérdésésnek van kérészettje. Minden valamire irányuló kérdésés valamilyen módon tudakozás valakinél. A kérdésészetten kívül a kérdéséshez tartozik egy kikérészett. A vizsgálódó, azaz sajátosan teoretikus kérdésésben meg kell határozni és fogalmára kell hozni a kérdésészetet. A kérdésészetben ekkor mint a kérdésés tulajdonképpen intencionáltja benne rejlik a rákérészett, melynél a kérdésés célba ér.

És amíg az első és másodosztályon utazók — a kalapját fején tartó hölgy, a hátrafésült hajú, sűrű szemöldökű férfi, a szürkés-kék kosztüümös asszony, a kék öltönyös, számítógépén dolgozó fiatalember, az újságját olvasó öreg, az étteremben a kanalat szájához emelő feleség, a büfében söröző, ablakon kibámuló baráti hármas, a vészkalapács záróüvegjéről fityegő plombát figyelő bördzsekis fiú, a haját hátrasimító, hideg parfümillatot árasztó nő, a csukott szemmel rágógumizó lány, az alvó házaspár és mind a többi utas — átadják magukat az út csöndben zakatoló valóságának, addig a hangszórókból tovább szól a bársonyos női hang:

Maga a kérdésés is, mint egy létezőnek — a kérdészőnek — a viszonnyulása sajátos létkarakterrel bír. Egy kérdésés lehet csak éppensak-odavetett, vagy pedig explicit kérdésésfelvetés. Az utóbbinak az a sajátossága, hogy a kérdésés előzetesen már tisztázta önmaga számára a kérdésés konstituáló valamennyi mozzanatot.

Fel kell tenni a lét értelmére irányuló kérdésés. Ebből viszon az következík, hogy a lét kérdésés az említett strukturális mozzanatotokat tekintetbe véve kell tárgyalnunk...

A gondosan nyírt körszakállú kalauz a gyorsvonat ritka megállóit követően imbolyogva halad végig a vagonokon. A jegyek kezelésekor, és hogy az egy-egy hosszabb kanyarban haladó vonat dőlését, a váltókon áthaladó szerelvény rázkódását ellensúlyozza, lábát enyhe terpeszbe veti, csípőjét nekitámasztja egy-egy ülés oldalának, így vet futó, de gyakorlott pillantást az összefűzött jegyekre, kézjegyét ráfirkantja, majd visszaadja az utasnak, aki biccentve nyugtázza a kalauz tisztelgését.

A kérdésés mint keresés igényli, hogy előre irányt szabjon neki az, amit keresünk. A lét értelmének tehát valamilyen módon már rendelkezésünkre kell állnia.

Az átlagos, homályos létmegértést áthatják a létről szóló vélekedések, mégpedig úgy, hogy ezek a vélekedések az uralkodó létmegértés forrásaiként rejtve maradnak. A lét kérdésésének keresettje nem teljesen ismeretlen, noha egyelőre tökéletesen megragadhatatlan...

A kalauz vagonról vagonra járva — inkább gondoskodva, semmint az ellenőrzés hivatali szigorával — veszi szemügyre az újonnan felszálltak jegyeit. Minden mozdulata jelzi, hogy a vonat természetes közege a kölcsönös bizalom, az ő jelenléte elsősorban az utasok biztonságát szolgálja. Meg is áll egy-egy, már jó ideje felszállt utasnál, és halkán hogyléte, esetleges kívánságai felől érdeklődik, majd a vonat ritmusát követve távolodik a folyosón, ahogy a vonat is nagyot dudálva zakatol tovább a távolba vesző sínpárokön.

3. Kánikula

A fiú a töltés melletti keskeny úton hajtja tehenét. Hosszú bodzafavesszővel ütögeti az állat lapockáit. A tehen lusta farkcsapásokkal válaszol a nógatásra, néha megáll, fejét a földre ereszti, hogy harapjon a fűszálakból. Az állat most a vágányok felé veszi útját, úgy tűnik, valami fücsomó különösképpen felkeltette az érdeklődését.

A fiú hiába csapkodja a tehenet, az tapos fölfelé a sínek irányába. Távoli vonatzakatolás keveredik a rekkenő hőségben a szöcskék ciripelésébe, a sínek mentén remegő huzalok zizegésébe. De a vonat még messze jár.

A fogason gyűrött férfizakó lóg. Ketten préselődnek a fülke forró levegőjébe. A férfi homlokáról izzadságcsepp csorog a szempilláira, egy pillanatra megállapodik. Az izzadságcsepp remegő fénytörésén át feltűnik a szemközt ülő nő, akinek minden egyes porcikáját szintén hatalmába kerítette az izzadság.

A férfi félig lehunyt szempilláin keresztül láthatja, amint utastársa megtöröli a nyakát, a szegycsonton át egészen a melléig, majd zsebkendőjével magát legyezve ismét könyvébe mélyed.

A férfi szempillájáról a izzadságcsepp továbbcsordul.

— Micsoda hőség.

A nő felnéz, gyors mozdulattal megigazítja a szoknyáját, és bólint:

— Igaza van, nagyon meleg van — mondja, és már olvas is tovább.

A férfi szemei egy pillanatra az imbolygó lenvászon zakóra tévednek, majd ismét a nőre pillant.

Csönd telepszik a fülkére. A vonat zakatol.

A férfit minden eddiginél hevesebb izzadságroham önti el. Feláll, kilép az üres folyosóra. Nekiveti hátát a folyosó falának, majd kézfejével izzadságát törölve az ajtó ablakán át visszanez a fülkébe. A nő nyaka nedvesen fénylik, fülcimpáján fülbevaló rezeg. A férfi tekintete továbbcsiklik.

Az ablakon túl feltűnik az állomás alacsony, sárga épülete.

Bent, a fülkében a nő feláll, átizzadt szoknyáját elsimítja combján, majd amíg a szerelvény hosszan, csikorogva lassít, leemeli bőröndjét a csomagtartóról.

A vagonokon remegés fut végig, végül a vonat nagyot zökkenve áll meg.

A nő sietve lép ki a fülkéből, teste egy pillanatra kényszerűen hozzáér a folyosón neki utat engedő férfihez, eközben jó utat kíván, mire a férfi köszönésképpen valamit mormol.

A nő magasított sarkú cipőit hamarosan ott csikorgnak a nyári állomás kavicsos peronján. A férfi az ablakon kihajolva követi a távolodó lépteket. A nő már távolabb jár, amikor hirtelen megáll, visszafordul, és csillogó tekintetét a férfirra emeli.

A vonat nagyot rándul, a kerekek forgásba lendülnek.

A férfi a meglepetéstől dermedten — tényleg neki szól ez a pillantás? — nézi a nőt, aki mozdulatlanul áll a peronon és a távolodó vonatot figyeli.

A szerelvény már az állomáson túl jár, amikor a férfi felocsúdik, magához ragadja utazótáskáját és hanyatt-homlok leugrik a mozgó vonatról.

A töltés mentén botladozva, lába alatt ropogó zúzalékon jut el ismét az állomásig. Nadrágját tüskék szaggatják, cipőjét vörös por borítja.

Az állomás üres, a peronon nincs senki.

A férfi átvág a peronon, és az épület előtti platánok árnyékolt kis térre ér. Körülnéz. Az üdülőhely néptelen. Már-már lemond arról, hogy megpillantsa a nőt, amikor a faszor egy távoli pontján az árnyékból előbukkan bőröndöt cipelő alakja. A férfi utánasiet, majd lassít, és tisztos távolságból követni kezdi. A nő lefordul az útról, és az üdülőtelep sövényekkel szegélyezett mellékutcáin haladva hamarosan egy villa bejáratához ér, lenyomja a kilincset és belép a kert nyikorgó, rácsos ajtaján. A férfi egy fa árnyékába húzódik.

A házból egy férfi és egy hatalmas kutya sietnek a nő elé. Az állat öblös hangon ugatva ugrálja körül a nőt, a férfi átöleli. Még tart az ölelésük, amikor a nő megpillantja a kerítés mögötti fa árnyékából őt figyelő férfit. A férfi hátrébb lép, lélegzetét visszafojtja. A pár a kutya kíséretében bevonul a házba.

A nő kisvártatva megjelenik az emeleti, nyitott ablakok egyikében. Az árnyékos szobában fel-alá járkálva szabadul meg átizzadt ruhadarabjaitól. Alsóneműre vetkőzve az ablakhoz lép, és rövid, éles pillantást vet az utcáról őt figyelő férfirra, arcán megvetésféle suhan át, kihajol az ablakon, és határozott mozdulattal behúzza a spalettákat.

A férfi tétován elfordul, és egy félmeztelen, nagyhasú emberrel találja magát szemközt, akinek kezében öntözőkanna csőréből víz csorog a földre. A nagyhasú végigméri a férfit:

— Kit keres?

A kérdés hidegzuhanyként ébreszti rá a férfit saját helyzetére.

— Most érkeztem. Egy szállodát keresek. Azt mondták erefelé találok — magyarázkodik sebtében.

A kastélyszállóra gondol? — A nagyhasú elmutat egy irányba: — Az arra van, a kanyaron túl.

A szállót nemrég újíthatták fel, a sárga festék messzire virít a park zöldjén át. A férfi, miután kivett egy szobát, hosszan zuhanyozik. A víz erős sugárban éri a bőrét a zuhanyzófülke homályos üvege mögött. Aztán víztől csöpögve hívja a recepciót, hogy megtudakolja, hol ebédelhet a környéken. Figyelmesen hallgatja az eligazítást. Nem sokkal később frissen átöltözve siet lefelé a szálloda lépcsőin.

A hallba érve földbe gyökerezik a lába. A nő ott ül a dohányzóasztal köré állított fotelek egyikében. Anélkül, hogy szemét levénné róla, a férfi a recepciónak nyújtja kulcsát, majd mint akit megbabonáztak, közelebb lép a nőhöz és leereszkedik a szemközti fotelba. A nő kékes szembogaraiban apró, ezüstös foltok villognak. Halántékára a kora délutáni hőség finom permetben izzadtságcseppeket hajt. Egy örökkévalóság telik el így. Ekkor hirtelen léghuzat csapja be a hotel ajtaját. A recepciós káromkodva lát hozzá, hogy összesöpörje a cserepeket. A nő mutatójával szórakozott jeleket rajzol a fotel karfájára, majd a férfira pillant.

— Ismerjük egymást? — kérdi mosolyogva.

A férfi meglazítja a nyakkendőjét.

— Az imént, a vonaton. Egy vonaton utaztunk — motyogja.

A nő hangosan felnevet.

— Hát persze. Milyen igaz!

A férfi idegesen néz körül. A nő feláll és halkan odaveti:

— Jöjjön! — Majd biccentve búcsúzik a recepcióstól, aki sietve tárja ki előtte a széttört üvegű szállodaajtót. Egy szemvilanás, és a nő már a szálloda előtt elvezető sétányon távolodik. Rövid habozás után a férfi feláll az asztaltól, és elindul a recepció felé.

— Óhajt valamit az úr? — kérdezi a recepciós tüntető udvariassággal.

— Nem — feleli nyersen —, járok egyet — teszi hozzá békítő hangszúllyal.

Mintha valamelyest lehült volna a levegő, vagy még inkább mintha a forróságba egy távoli zivatar előszele férkőzött volna be. A férfi, amint megbizonyosodott affelől, hogy a recepciós látómezejéből kikerült, sietősre fogja a lépteit és hamarosan beéri a nőt, aki határozottan halad az üdülőfalu akácokkal szegélyezett, néptelen utcáján.

— Viselkedjen diszkrétebben, ne loholjon mellettem, mindenki minket néz — súgja a nő. A férfi lopva körülnéz, és csak most tűnik fel neki, hogy a kihalt utca mentén húzódó kertek mélyéből itt-ott kíváncsi tekintetek követik útjukat.

— Mégis, hová megyünk? — kérdezi. A nő, válaszra sem méltatva őt, egyre gyorsabban lépked a poros úton. Magas sarkú cipője meg-megbicsaklik a kavicsokon. A férfit a sietségtől ismét előnti a verejték, halántékán kiduzzadnak az erek, botladozva próbál lépést tartani a nővel, aki hirtelen megáll, szembefordul a férfival és villogó szemekkel ráförmed:

— Azt hiszi, nem láttam, micsoda szemeket meresztett rám? És még azt meri kérdezni, hová megyünk? Mintha nem tudná pontosan, hová megyünk! — A nő utolsó szavai elvesznek az utca feletti töltésen elrobogó délutáni vonat zakatolásában. Amikor a kerekék csattogása keltette visszhang elül, csend támad. A férfi zsebkendőjével izzadt homlokát törölgeti, majd mint aki érthetetlen álmot akar elűzni, megdörzsöli a szemeit, aztán felnéz. A nő ott áll nem messze tőle a délutáni fényekben.

— Jön? — kérdezi. — Jöjjön! — teszi hozzá, és ismét elindul. Néhány lépés és már a villánál járnak. Ahogy a nőt követve belép az ismerős kertkapun, hirtelen a ház vicsorgó kutyájával találja magát szemközt. Az állat ínyét felhúzva, csaholva kap a lába felé. A férfi egy keze ügyébe kerülő bottal próbálja távol tartani magától, közben olykor segélykérőn a nőre néz, aki már a villa bejáratánál áll, és némán figyeli a jelenetet.

— Aszta! Hagyd abba! Helyre! — kiált egy idő után. De a kutya nem reagál a parancssóra. Ráharap a botra, morogva tépi, ráncigálja azt. A bot kettétörik. Az állat a férfinak ugrik és belemar a combjába. A nő végre odaér, és nyakörvénel fogva hátraráncigálja a megvadult állatot.

— Aszta! Hagyd abba! Helyre! — Megsebesült? — kérdezi a férfitől, miközben a kutyát pórázra csatolja. A kiszakadt nadrágon vér szivárog.

Bent, a házban egy alkohollal átitatott gézdarabbal közelít a férfi combjához. — Húzza le a nadrágját, másképpen nem férek a sebhez. — A férfi körülnéz a szobában, majd kioldja az övét és kissé habozva letolja a nadrágját.

— Üljön le, úgy könnyebben ellátom. — A férfi leül a szalon sarkában levő díványra. A kert végében húzódó töltésen hosszú kék csíkban vonat robog el és megremegteti az ablaktáblákat. A nő a férfi combja fölé hajolva térdel a kanapé előtt. A férfi elhomályosuló tekintettel figyeli a nőt, ahogy az finom, körkörös mozdulatokkal tisztítja a seb környékét, miközben arcába hulló haját a füle mögé tűri, és fel-fel pillant a férfire.

A vonat elhaló zakatolását egyetlen határozott zaj követi: az ajtón belépő férj kezében levő vadászpuska zárvarzatának csattanása. A nő felpattan a földről, a férje felé fordul. A férfi feláll a díványról és sebtiben felhúzza a nadrágját. A lövés ostorcsapásként hasít végig a szobán, és letép egy darabot a szemközti ajtó feletti falból. A vakolat a férfi vállára hullik. A nő felsikolt és a férfit maga előtt tuszkolva kimenekül a szobából. A férj újrátölti fegyverét és utánuk indul.

Az emeletre vezető csigalépcsőn rohannak felfelé. A férfi lihegve, botladozva követi a nőt. Hamarosan a padláshoz vezető szűk falépcsőn kapaszkodnak még feljebb. A padlástérbe érve a nő egyetlen mozdulattal felrántja a padlásablakot és kilép a tetőre.

— Jöjjön! Gyorsan! — sürgeti a férfit. Az eresz mentén egyensúlyozva jutnak el a ház másik szárnyáig, ahol egy eltolható ablakon keresztül bemásznak a tető alatt meghúzódó kis kamrába. Zihálva kapkodnak levegő után. A nő ajkai szárazon, cserepesen válnak el egymástól, gyors mozdulattal elfésüli a homlokához tapadó tincseket. A folyosó felől közeledő léptekre lesznek figyelmesek.

— A hátsó lépcső felől jön. Ne törődj velem! — mondja a nő, és ajkait a férfiera tapasztja. A kamrában felhalmozott tárgyak között gabalyodnak, izzadtságban fürödve, egymásba.

Az ablakon túl, az égen viharfelhők gyűlnek.

A kamraajtó kilincse egyre hevesebben jár föl-alá. Aztán az egész ajtó rázkódni kezd.

A nő izgalomtól remegve tapad a férfire, egyik kezével hol annak nadrágját tépkedi lefelé, hol saját alsóneműjétől próbál megszabadulni, közben egyre hevesebben követeli:

— Ne törődj velem!

A férfi kétségbeesett pillantásokkal követi a kamra ajtajának rázkódását, reccsenéseit. Az ajtó végül enged. Kiszakad eresztékeiből és elvágódik a helyiség porral lepett padlóján. A nő még nagyobb erővel szorítja széttárt combjai közé a férfit. Lövések csattanak. Vakolatdarabok hullanak.

A kamrába rontó, lövöldöző férj megragadja a nőt, a férfi kicsúszik a nő öleléséből.

Férj és feleség izzadtan lihegve, remegve, gyűlölettől eltorzult arccal néznek egymással farkasszemet. A visszahőkölő férfi kétségbeesetten figyeli, ahogy a férj a puskát a nő halántékához emeli. Ekkor — nem törődve a térdéig lecsúszott nadrággal — a férfi a férjre veti magát. Kétségbeesett dulakodásuk során a puska elsül.

Az elszabadult lövés egészen közelről éri a férj arcát. A szerteszét fröcskölő vér a másodperc törtrésze alatt vörös zuhatagként borítja el a falhoz lapuló nőt, aki tágra nyílt, rémült szemekkel, kétségbeesetten sikolt.

A vonat hosszú, sikolyszerű hangot hallatva fékez.

Az izzadtságban fürdő, alvó férfit a fékezés kiveti az üléséből. Fejjel előre, a szemközti ülésen utazó nő ölébe bukik.

A fülle ajtaja nyílik, és a büfékocsiból kezében ásványvizes üveggel visszatérő férj elé különös látvány tárul: a fülkében úitársuk, egy idegen férfi térdel felesége előtt és fejét a nő öléből emeli fel éppen, álom és ébredés határán fulladozva próbál magához térni.

A vonat remegve, rázkódva áll meg.

A nő megrökönyödve nézi az előtte térdelő férfit.

A férfi hátrahököl.

A nő kérdőn a férjére pillant.

— Mi tartott ilyen sokáig?

A férj anélkül, hogy az ülésére visszakászálódó izzadt férfiről levénné tekintetét, belép a fülkébe, magyarázatképpen megemeli a kezében tartott ásványvizes üvegeket.

— Tele van a vonat — jegyzi meg.

Az üvegeket az ablak előtti asztalkára állítja, megragadja az ablak foganytúját, és nagy nehezen egy kicsit lejjebb húzza az ablakot. Kinéz. Tücsökciripelés hatol a fülkébe, a közelben felbődul egy tehén.

A fiú a bodzabottal hatalmasakat csap a sínek között álló tehén farára, kétségbeesetten noszogatja az egykedvűen legelésző állatot. Aztán a tehén egyszeriben felbődul, és a zúzalékköveken botladozva továbblépked a töltés oldalán a bokrok között vezető poros földút felé.

A mozdonyvezető visszakapaszkodik a mozdonyfülkébe. A vonat rángatózva újraindul, és a fülkében hamarosan már csak a kerekék gyorsuló kattogása hallatszik.

A nő visszamélyed olvasmányába.

A férj az ablaknál állva az égen gyülekező viharfelhőkre pillant.

— Esni fog — jegyzi meg és leül a fogasról lógó lenvászon zakója alatti ülésre. A férfi megtörli homlokát zsebkendőjével, megköszörüli a torkát, bólint és ő is fürkészni kezdi a felhőket.

Hűvös szél csap be és meglobogtatja a függönyöket.